

Per
la cara

Dámaso Reyes

Durant deu anys fotografiarà europeus. Ara ens en mostra un tast a la Galeria Alex Telese del Gòtic. Per **Ada Castells**

Tens un projecte de llarg abast en el temps i l'espai: fotografiar durant una dècada els europeus. Ens en vols oferir una visió crítica?

No, però sí que fujo dels tòpics. Com a fotògraf estranger sóc més observador que crític. Intento que les fotos permetin una interpretació àmplia i no posar-hi jo el focus didàctic.

L'exposició que ara presentes a la Galeria Alex Telese, del carrer de la Palla, té un títol curiós: *The Europeans. A work in progress*. És per dos motius: hi presento una vintena d'imatges d'un projecte que encara no està complet. El segon motiu és que Europa no s'ha acabat. La UE és encara un projecte i en la meua opinió el més difícil encara està per fer. Hi ha els fonaments polítics, però a poc a poc la gent va entenent què és ser europeu. La gent normal no se sent representada per la Unió Europea. No pensen que puguin canviar les coses ni

que formin part del sistema. Ho veuen com un lloc de poder molt allunyat i aquest és el gran repte dels polítics i intel·lectuals de la UE. Ara que han de sobreviure a la crisi, han d'implicar la gent en el projecte i no limitar-se a

“

Veiem els líders als diaris, però hem de sentir les veus dels afectats per les lleis que fabriquen

fer referèndums de tant en tant. Espero que la meua aportació, en una petita escala, contribueixi a aquest canvi d'identitat que ja s'està generant amb la generació Erasmus. Sempre veiem líders als diaris, però necessitem també sentir les veus dels afectats per les lleis que fabriquen. Com a periodista, estic molt interessat

a saber què diu el mestre, el granger, la cambrera... La funció del periodisme no és només donar la immediatesa sinó també fer una prospectiva de futur. Però els editors de premsa no volen parlar de Kosovo en temps de pau i n'he de parlar a les galeries d'art.

Tu ets nord-americà, per què tries aquest tema?

Sempre m'ha interessat la història. Fa deu anys vaig treballar a Indonèsia com a periodista d'agència i pensava què faria quan en marxés. Volia un projecte de llarga durada perquè el que és molt frustrant del periodisme és la impossibilitat de treballar molt de temps en una idea. Hi ha un treball d'un fotògraf europeu, Robert Frank, que als anys 50 va recórrer els Estats Units per deixar constància dels seus canvis. Vaig pensar que podia fer el mateix. L'abril del 2005 m'hi vaig posar i el 2015 pararé de fer-ho.

I com et finances?

El més important era creure que si no ho feia jo, no ho faria ningú més. Això em va donar empena. Tinc una beca d'una universitat americana i en alguns països he aconseguit ajuts. La idea és anar fent exposicions i al final tinc previst publicar un llibre i fer una gran mostra.

La primera exposició l'has feta a Barcelona, per què?

Sí, i val a dir que és la meua primera exposició en solitari. Per fi sóc ciutadà de Barcelona. L'he triada com a base d'operacions. Quan vaig començar el projecte, me'n vaig enamorar. Hi ha gent de molts llocs i això em recorda el Nova York on vaig créixer. La gent és més oberta que en altres ciutats on he viscut.

És curiós que no treballis amb càmera digital.

Quan vaig començar, no eren tan bones i canviàvem a cada moment. No volia haver d'aprendre la tècnica cada cop i trobava que el blanc i negre de sempre em donava més consistència. Si ja saps què fotografar, per què no fer-ho a la primera?

36.000

imatges ha fet per al projecte *The Europeans* que exposa fins al 18 de juliol al carrer de la Palla, 11.

Damaso Reyes

He has been photographing Europeans for ten years. Now he is sharing with us a bit of his work at Alex Telese Gallery in the Gothic quarter.

By Ada Castells

You have a long-scope project in terms of time and space: to photograph in Europe for a decade. Do you offer us a critical vision?

No, but I try to keep myself away from clichés. As a foreign photographer, I am more observer than critic. I try to allow for broad interpretations of the pictures, and not to be didactic in my images.

The exhibition that you are now presenting at Alex Telese Gallery, located at C/ Palla 11, has a curious title: *The Europeans, a Work in Progress*.

There are two reasons: first I am presenting twenty images of a project that is not yet complete. The second reason is that Europe is not complete. The EU is still an ongoing project and in my opinion the hardest part is still to come. There are political foundations, but people are still trying to understand what being European means. Ordinary citizens do not feel represented by the European Union. They don't believe they can effect change or that they are part of the system. They see Brussels as a remote center of power and this is the biggest challenge EU politicians and intellectuals face. Right now they have to survive the current crisis but they also have to involve people in the EU project and not limit themselves to having a referendum every now and then. I hope my work will contribute on a small scale to the evolution of identity that the Erasmus generation is already generating. We always see leaders in the newspapers, but we also need to hear the voices of those affected by the laws they make. As a journalist, I'm very interested in what the teacher says, the farmer, the waitress.... The function of journalism is not to simply document what is happening in the moment but to think about the future as well. But newspaper editors don't want to talk about topics like Kosovo in peacetime so I have to talk about it in art galleries.

You are North-American, why did you choose this topic?

I have always been interested in history. Ten years ago when I was working in Indonesia as a freelance journalist I began to think what I'd do when I left the country. I wanted to work on a long-term project because what frustrates you in journalism is the inability to work on one idea for a long time. I was inspired by a Swiss photographer, Robert Frank, who in the 1950's traveled across the United States to document its changes. I thought I could do the same in Europe. I started in April 2005 and I'll stop in 2015.

And how do you finance yourself?

When I started this project the most important thing was to believe that if I wasn't doing it, nobody else would. That pushed me. At the moment I've got a fellowship from an American university and over the years I have received grants and fellowships from other institutions in Europe and America. As the project continues I will have more shows and I plan to publish a book of images and organize a large traveling exhibition when I am finished shooting.

You've done your first exhibition in Barcelona, why?

When I started the project in 2005, I fell in love with the city and now I finally live here. There are people from all over the world and that reminded me of the New York where I grew up. People are more open here than in other cities where I've lived in Europe.

It is strange that you are not using a digital camera.

When I began, digital cameras were not as good as they are today and we were switching cameras every year. I didn't want to have to change my technique every time I brought a new camera and I found that Tri-X, the traditional black and white film I use, gave me more consistency. If you already know how you want to photograph, then why not to do it the first time around?